

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

ODBOJOVÁ ČINNOST A PERZEKUCE PŘÍSLUŠNÍKŮ NAŠÍ CÍRKVE V DOBĚ OKUPACE

„Lhostejnosti a lhostejným vděčí tyran za to, že se drží... Ale stojíme zde my, kteří jsme si slíbili, že budeme svou svobodu jak tělesnou, tak duchovní hájit celým svým životem.“ Tato burčující slova pronesl v roce 1942 ze sázavské kazatelny farář Jaroslav Bendl. Jeho pozemské putování se uzavřelo dne 16. října 1943 ve vyhlazovací táboře Osvětim – Březinka (Birkenau). Odkaz zapáleného křesťana, jemuž svědomí velí postavit se nacistickému zlu, však přetrvával. Právě o bratřích a sestřích, kteří v době okupace nezůstali lhostejní a bránili zlu, pojednávají následující řádky. Již před zřízením Protektorátu Čechy a Morava se někteří věřící naší církve zapojili do činnosti mezinárodních mírových hnutí a do pomoci demokratickému Španělsku. Na podzim 1938 došlo k prvnímu oklešťování Československé republiky, které se organizačně i územně dotklo náboženských obcí v tzv. Sudetské župě, na polském území, Slovensku a Podkarpatské Rusi. Zřízením tzv. Slovenského štátu – podle ústavy přijaté 21. července 1939, měl slovenský stát republikánskou formu a jeho oficiální název byl Slovenská republika – se mimo území protektorátu ocitlo i zbylých devět náboženských obcí na Slovensku. V dubnu 1939 ministerstvo vnitra zrušilo ústavu ČČS(H) a zároveň byla výnosem ministerstva školství zakázána působnost církve na Slovensku. Právního základu pro svoji existenci tak úhmem pozbylo dvanáct nábožen-

ských obcí na Slovensku: Bratislava, Brezno nad Hronom, Košice, Michalovce, Liptovská Osada, Petržalka, Trenčín, Tmava, Spišská Nová Ves, Nové Zámky, Zvolen a Žilina; a čtyři náboženské obce na Podkarpatské Rusi: Užhorod, Mukačevo, Chust a Slatinské Doly. K zmiňovaným náboženským obcím je třeba ještě přičíst téměř na třicet místních výborů. V souvislosti se zánikem Československa vyvstal před bezmála osmisetisícovou církví úkol v podobě nového odpovídajícího názvu. Tato událost z novodobých dějin naší církve by si zasloužila samostatnou kapitolu, pro kterou v tomto článku není prostor. Tak alespoň několika větami. Úvahy směřující ke změně názvu se na církevní půdě poprvé objevily na konci roku 1938. Zcela konkrétní podobu pak události nabraly 20. září 1939, kdy bylo přípisem pana říšského protektora požádáno ministerstvo školství a národní osvěty, aby: „svým vlivem zapůsobilo, aby název ‚církve československá‘ byl v důsledku státoprávních událostí vhodně změněn.“ Ministerstvo 27. září 1939 upozornilo Ústřední radu ČČS, že: „označení ‚československá církev‘ již nevyhovuje daným státoprávním poměrům a že je nutno v souladu s ustanovením církevní ústavy název vhodně změnit.“ Po následných vzájemných jednáních mezi ministerstvem a ústřední radou se jako nejpříjemnější kompromis jevil označení Česká národní církev. Dne 16. listopadu 1939 se však do

Z vikariátního shromáždění v Kroměříži

věci opět vložil Úřad pana říšského protektora (policejní oddělení), kam byli téhož dne povoláni zástupci církve: patriarcha Procházka a ředitel Pokorný. Patriarcha církve dostal uloženo, aby: „bezodkladně provedl změnu názvu ‚církve československá‘ na ‚česká národní církev‘. Přitom mu bylo uloženo, aby písemně sdělil rozhodnutí přímo Úřadu pana říšského protektora, který zařídí, aby ministerstvo školství a národní osvěty toto rozhodnutí vzalo na vědomí.“ Dne 23. listopadu 1939 bylo úřadu doručeno konečné rozhodnutí patriarchy, jímž: „změněn konečně název církve na ‚církve českomoravská‘, s tím, aby ministerstvo vzalo laskavě změnu označení na vědomí.“ Poté ministerstvo opakovaně žádalo Úřad pana říšského protektora o sdělení, zda nemá připomínek proti novému názvu círk-

ve. Dne 22. dubna 1940 vzalo svým výnosem ministerstvo školství na vědomí změnu názvu, přičemž bylo církvi uloženo, aby bezodkladně provedla tuto změnu v církevní administrativě. Název Církve českomoravská měla církev oficiálně užívat až do 2. srpna 1945 (Ústřední národní správa ČČS bezprostředně po svém revolučním převzetí moci v církvi zrušila protektorátní název Církve českomoravská, čímž ignorovala působnost příslušného ministerstva), kdy ministerstvo školství a národní osvěty na žádost Ústřední národní správy ČČS svůj výnos zrušilo a církve se tak mohla vrátit k původnímu ústavně schválenému názvu. Vůbec jednou z prvních obětí nacistické zvůle v řadách ČČS(H) se stal mezik a člen Jednoty mládeže ČČS(H) v Nákle u Litovle MUC Jan Opletal,

jenž byl smrtelně zraněn průstřelem břicha při masových nepokojích českého obyvatelstva 28. října 1939. Smuteční rozloučení 15. listopadu 1939 konal v kapli českého Ústavu pro soudní lékařství v Praze II zderazský farář Jaroslav Krejčíček, který přečetl slova evangelia a poděkoval rodičům zesnulého za vzornou výchovu syna a studentským spolkům za pozornost vůči zemřelému. Po deseti minutovém obřadu – rozloučení nemohlo trvat déle, protože farář Krejčíček se musel policejnímu ředitelství písemně předem zavázat, že nebude mít žádnou „zvláštní“ řeč – byla rakev za naprostého ticha odnesena do pohřebního vozu na Albertově. Pouze při ukládání rakev byla zpívána národní hymna.

Martin Jindřich
Pokračování příště

Správce pražské diecéze Jan Lomoz s farářem Arnoštem Šimšíkem

ŽÁDNÁ NUDNÁ SCHŮZE

Málokdo asi má rád schůze. Natož ty výroční, které bývají často jen z povinnosti a nic nového se na nich člověk nedozví. To ovšem neplatí o shromáždění Vikariátu východní Morava, konaných každoročně v Kroměříži. Také letos jsme se sjeli v sobotu 17. dubna v Miličově sboru v Kroměříži. Probouzející se jaro mnohé asi zlákal spíš do přírody, ale těch přibližně 25 účastníků nelitovalo, že dali přednost shromáždění.

Úvodní bohoslužbu se svátostí pokání a večere Páně vedli společně brněnský biskup Petr Šandera a hodonínský farář Juraj Jordán Dovaľa. Bohoslužba s kázáním na perikopu z Janova evangelia (J 6,35-40) připravila dobrou půdu pro následující přednášku.

Pozvání přijal ing. Miloslav Běťák,

ředitel hospice Českobratrské církve evangelické Citadela ve Valašském Meziříčí. Mluvil o otázkách týkajících se konce života, vysvětlil význam termínu paliativní péče a zdůraznil nutnost otevřeně hovořit o těchto vesměs tabuizovaných problémech. Je to v zájmu nás všech, protože každý bude jednou stát na prahu smrti. Doplněním přednášky byl sestřih televizního pořadu s MUDr. Marií Svatošovou, naší přední odbornicí v oblasti péče o umírající. Mnoho zajímavého o fungování hospice Citadela jsme se pak dozvěděli od paní Ruth Kopecké, spolupracovnice ing. Běťáka. Důležitou úlohu v hospici má i služba duchovního. Zajímavá informace se týkala následné péče o pozůstalé. Výklad byl doplněn promítanými snímky. Je dobře, že v novém poli-

tickém klimatu naší země se konečně začala rozvíjet hospicová péče. Prosazování této myšlenky nebylo snadné, ale velkou úlohu zde sehrálo křesťanské přesvědčení průkopníků i současných pracovníků. To ostatně potvrdila i následná diskuse. Po přestávce věnované občerstvení a přátelským rozhovorům pokračovalo pak výroční shromáždění zprávou vikářky Jany Chaloupkové. Podala přehled za uplynulý rok. Účastníci se dozvěděli to nejdůležitější o každé náboženské obci ve vikariátu. Na závěr vyběhla sestra vikářka věřící k většímu zájmu o církve, k modlitební aktivitě, ke spolehnutí se na Krista. Tím bylo zakončeno podnětné a povzbudivé setkání, při kterém jsme se ani chvíli nenudili.

(RAV)

Naše celoroční divadlo přírodní scenerie

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ -

KVAS 4

Následující kapitoly nepřináší vyčerpávající výklady podobností, ale spíše vysvětlující poznámky, zajímavosti z biblických reálií a motivaci k zamyšlení nad vzkazy Pána Ježíše do naší současnosti.

Hlavním pramenem je publikace Williama Barclaye „And Jesus said“ 1. vyd. 1952, reprint 1970, a „The Gospel of Matthew“ (2. díl, Edinburgh, 1. vyd. 1957, rev. vyd. 1975, reprint 1979, 1983, 1985, 1986).

To si uvědomujeme v dnešní době, kdy migrací cizinců se setkávají civilizace křesťanská s civilizacemi, které jsou ovládnuty světovými náboženstvími. Rozdíl se týká postavení žen ve společnosti, práva žen v rodině, práva na vzdělání, kastovníctví atd. Je nabitelné, že křesťanská civilizace je na vyšší morální úrovni díky „kvasu Království“.

Běžné je mínění, že lidem nejlépe pomůžeme, když nejprve změním jejich vnější podmínky. Takové jsou programy politických stran. Ale podobnost nás učí, že je nejdříve nutné změnit lidské srdce. Jen noví lidé mohou změnit své prostředí, mohou změnit svět. Po léta se u nás nesmělo vyučovat náboženství, své slovo neměla etika,

kteřá poukazuje na to, co je dobré a co je špatné. Kdo chtěl prosadit etické principy, byl zesměšňován jako moralista. Důsledky dnes vidíme ve všech oblastech života – v chování žáků vůči učitelům, v šikaně, v kriminalitě.

Stejně tak je pravda, že těsto samo se nezmění, dokud se do něj zvenku nevloží kvas. Když se máme změnit, pak změna musí přijít z moci, která není v nás – z moci Kristovy.

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření“ (2. Korintským 5,17). Vzkříšený Kristus řekl: „Hle, všechno tvořím nové“ (Zjevení 21,5).

V podobnosti je skryto ještě jedno sdělení. Když je kvas vložen do těs-

ta, rozptýlí se. Sám přestane existovat, ale ztrátou vlastní existence změní charakter těsta. Ježíš předpověděl zkázu jeruzalémského chrámu (Matouš 24,1-2). Snad viděl daleko do budoucna: hlavní město dobyt, národ rozprášen.

Rozptýlení Židů jednou změní svět. Židé roztroušení po světě stavěli všude synagogy, brali s sebou svůj Zákon a svá Pisma. Ta byla přeložena do řečtiny (Septuaginta), která byla dorozumivací řečí. Tak bylo Boží slovo zpřístupněno pohanům. První křesťanští misionáři přicházeli s evangeliem nejprve do židovských synagog.

A tak rozptýlení Židů bylo v pravém slova smyslu kvásem, který připravil svět pro rozšíření křesťanství.

William Barclay a
Jiřina Kubíková

Nad Písmem

CHVÁLA MODLITBY

J 16,23-30

To nejdůležitější, co se v dějinách lidstva stalo, si připomínáme o Velikonocích. Ježíš z lásky k člověku umírá na kříži, aby dokončil své dílo záchrany. Jeho vzkříšením nastává nový čas.

Dnešní úryvek Janova evangelia podtrhuje, jaký význam má modlitba. Ježíš sám byl mužem modlitby. Jeho modlitba znamená jednotu s Otcem a vrcholí na kříži v jeho slovech „Otče odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ Před svým odchodem do Jeruzaléma hovoří se svými učedníky o síle modlitby, která je pro lidi příslibem IBoží záchrany. Svým slovem posluchače napřimuje, oslovuje a povzbuzuje v srdci. „Proste a dostanete, aby vaše radost byla plná“ (v. 24). Výraz „v onen den“ se netýká pouze Ježíšova vzkříšení, ale celého období, které tímto okamžikem nastane. Je to čas velkých Božích zaslíbení. Učedníci obdrží od Otce dar Ducha svatého, který osvíti jejich srdce a dá jim veškeré potřebné poznání. Jejich víra se ještě musí upevnit, aby obstála v těžkých zkouškách, ale Duch svatý je proměněn, takže už nebudou ustrašeným hloučkem za zavřenými dveřmi, ale stanou se z nich stateční svědkové a vyznavači Ježíše Krista - ukřižovaného a vzkříšeného. Budou se obracet k Otci v Ježíšově jménu, protože teprve vzkříšený Pán se stává pravým prostředníkem mezi Bohem a člověkem. Až dosud se učedníci obraceli na Ježíše, který byl mezi nimi fyzicky přítomen. Během svého pozemského života Ježíš často používal ve svých rozhovorech s nimi slova a přirovnání, aby vyjádřil hluboké pravdy, které oni často nebyli schopni pochopit.

V budoucnosti, která začne velikonočními událostmi, už Ježíšova slova nebudou obrazná a ve svém plném významu vstoupí do srdcí jeho učedníků. Sesláním Ducha svatého začne nové období, kdy už Ježíš bude mlu-

vit otevřeně a všichni budou moci pochopit pravdu Boha Otce i to, co chce dát lidem poznat.

Skutečná, opravdová modlitba je setkání člověka s Bohem. V pravé modlitbě neprosíme jen za to či ono, jsme-li občas tak říkajíc v úzkých, nýbrž denně se odpovídáme Pánu života, přijímáme jeho zkoušky a stavíme se do jeho světla. Pravá modlitba má být oproštěna od všeho nadbytečného. Ježíš řekl: „Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané, oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebudte jako oni, vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.“ (Mt 6,7) Obyčejně, když uvažujeme o prosbách, myslíme si, že vše spočívá v připomínání Bohu, aby udělal to, na co zapomněl.

Ale Bůh není automat, který by fungoval podle našich pojmů a představ. Nemůžeme se ho zmocnit, neboť zůstává v poslehu tajemství.

Modlitba je stále obecenství člověka s Bohem v lásce, nikoli nouzové východisko z okamžitých komplikací. Náš Pán nás ve své modlitbě naučil, jak se správně modlit. Prosit v Ježíšově jménu však neznamená jen vyslovit jeho jméno, ale přijmout jeho poslání, následovat ho celým srdcem, dívat se na svět jeho očima. Pravá víra je víra dítěte, spolehnutá, že Otec se o nás postará v maličkostech i ve věcech velkých. Postará se o náš chléb, o naše zdraví i o naši smrt. Modlitba jistě obsahuje ještě mnoho jiných prvků, ale jejím středem a podstatou je, jak už bylo řečeno, stále obecenství věřícího člověka s Bohem.

Cesta do Božího království vede každého z nás skrze mnohá protivenství. Na této cestě však nejsme sami. Pán Ježíš nás předchází. A jestliže on kráčí před námi, je naše cesta volná. „Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a ustanovil jsem vás,

abyste šli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstalo, a Otec vám dá, o čem byste ho prosili v mém jménu. To vám přikazuji, abyste jeden druhého milovali.“ (J 15,16).

Miroslava Jarolímová

Z kazatelského plánu

PÁTÁ NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH - ROGATE

První čtení Písma: L 11,9; Ž 66,1b-2

Tužby:

2. Abychom všichni mohli v Ježíši Kristu doufat ve vyslyšení svých prosb, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom svoji lásku k Ježíši Kristu osvědčovali láskou ke svým bližním, modleme se k Hospodinu.

Modlitba:

Pane, naše spásno! Ty jsi nám zaslíbil, že budeme-li k tobě volat, odpovíš nám, v soužení s námi budeš, ubrániš nás a obdaříš nás slávou. (Srv. Ž 91,15)
Proto dnes k tobě voláme a prosíme: Mluv k nám neustále, Pane Ježíši, který na věky žiješ a kraluješ s nebeským Otcem v moci Ducha svatého. Amen.

Druhé čtení Písma: Jk 1,22-27

Evangelium: J 16,23-30

Čtení Písma k obětování: Ž 66,8-9.20

Čtení Písma k požehnání: Ž 96,2

Vhodné písně: 66, 36, 192

NA PAMÁTKU BRATRA JOSEFA ČIHÁKA

Dne 11. května uplyne již pět let od úmrtí bratra faráře Josefa Čiháka, který působil plných 60 let v náboženské obci Český Dub. Celý život věnoval posláni duchovního a za každých – často i nepříznivých – okolností věrně sloužil Bohu. Jsem přesvědčena, že se naplnila jeho víra ve věčný život a on tak dle svého oblíbeného biblického verše přešel ze smrti do života!

Kateřina Kotasová, vnučka

Z domácího archivu vybíráme úryvek kázání bratra faráře Josefa Čiháka, v němž se věnuje právě tématu věčného života.

Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.

Jan 5,24

... Čas a smrt, to jsou pojmy a dimenze, jimž dosud nikdo neunikl a také neunikne, ani kdyby tu na zemi člověk žil sebedéle. Žalmista v této souvislosti podotýká: „Kdyby i tisíc let přetrval, je to před očima Božíma jako den včerejší a bdění noční.“ I kdyby na světě

člověk žil tisíc let, co je to proti věčnosti? Je to jen malý, sotva zaznamatelný úsek. Budeme-li tedy chápat náš život na této zemi jen jako zlomek věčnosti, uvědomíme si také jistě to, jak je nutné využít času, který je nám Bohem vyměřen. Ale jak tento čas co nejlépe zužitkovat, jakým směrem napnout své síly? Určitá skupina lidí římského starověku měla zdánlivě velmi svůdné a lákavé heslo: „carpe diem“, které by se volně dalo přeložit ve smyslu: „využij dne“. Pod tímto pravidlem ovšem spíše než smysluplné využití času rozuměli jeho bezstarostné užívání: užít nejvíce z toho, co se nám nabízí, žít požitkářsky, „urvat“ k vlastnímu potěšení co největší porci z hmotného světa a jeho radostí.

I věřící křesťan přijme heslo: „využij dne“, ale bude mu dávat jinou náplň: Využij dne, a to každého dne, ke svému duchovnímu růstu, k obohacení své duše a ryzosti svého srdce. O jednom německém humanistovi, který žil v první polovině 16. století, se traduje, že měl na stole ležet s nápisem: „Pamatuj na smrt!“ To nebyla jen rozmarná pošetlost. Byl v tom kus život-

ní moudrosti. Budeš-li často myslet na smrt, budeš hledět využít času, který ti je darován – a tím věrně sloužit Bohu. Budeš myslet nejenom na smrt, ale také na to, co přijde po ní. To je jedna ze základních otázek, která tak často znepokojuje lidskou duši – zvláště pak ve chvíli, kdy člověk stojí nad hrobem svých drahých. Tu je na něm, aby na ni sám s odpovědností odpověděl. Věřící křesťan si při hledání nesnadných odpovědí bere na pomoc Písmo svaté, svou oporu na cestě životem.

A tam, a sice v 1. listu Tesalonickým v kapitole čtvrté, verši třináctém až čtrnáctém, nalezneme tato slova: „Nechceme vás, bratří, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli ve víře v Ježíše, přivede spolu s ním k životu.“ A Ježíš k tomu dodává: „Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života.“

NAŠE RECENZE

Irena Šindlářová: „Husův sbor Olomouc-Hodolany“ Sborník vydala náboženská obec Olomouc-Hodolany za finanční účasti Olomouckého kraje v roce 2010 k 80. výročí sboru, 32 stran, náklad 800 ks, neprodejně.

Po velmi zdařilé publikaci o historii

diecézního Husova sboru v Olomouci z pera fundovaného historika Bohdana Kaňáka (viz Český zápas 8/2008 strana 3) se čtenáři dostává do rukou publikace o osmdesátileté historii Husova sboru v Olomouci-Hodolanech. V úvodní kapitole s názvem Stručná historie Církve československé husitské (Karel Farský, přehled patriarchů)

podává autorka všeobecně známé informace o vzniku církve se zaměřením na Olomouc. Na straně 9 pak uvádí, že v čele církve stojí patriarcha a Ústřední správa (správně Ústřední rada) a že v olomoucké diecézi vykonává duchovní správu kolem 40 členů duchovenstva s několika pastoračními asistenty. Bylo by vhodněj-

ší uvést přesná čísla k určitému konkrétnímu datu.

V další kapitole nazvané Z církevní liturgie autorka detailně popisuje Liturgii Karla Farského, včetně latinských názvů jednotlivých částí, které ani ti nejméně návštěvníci bohoslužeb neznají. Domnívám se, že latinské názvy jednotlivých částí liturgie by se hodily spíše do popisu původní katolické liturgie, než do popisu Liturgie K. Farského.

Ve třetí kapitole nazvané Z historie náboženské obce Církve československé husitské v Olomouci-Hodolanech autorka seznamuje čtenáře s historií Hodolan, od roku 1226 patřících olomouckému biskupství, aby v další části podrobně popsala vývoj v náboženské obci Hodolany, která zprvu patřila od 16. června 1920 k náboženské obci olomoucké. Na straně 17 je mj. uvedeno, že počet členů v NO byl v padesátých letech 3513. K takto přesnému číslu by zajisté bylo vhodné uvést přesnější datum než „v padesátých letech“. Bohužel není uveden aktuální počet členů NO k datu vydání knihy. Na téže straně je dále uvedeno, že 15. ledna 1956 byl zvolen nový biskup Prof. ThDr. F. M. Hník a že byl vysvěcen 25. února 1956, a to přesto, že naše církev zná pouze svěcení jáhenské a kněžské, nikoliv biskupské. Biskup je volen diecézním shromážděním, svolaným zvláště k tomuto účelu, a následně pak slavnostně uveden v úřad (instalace do funkce).

Ve čtvrté kapitole s názvem Kulturní činnost a spolky při CČH v Hodolanech (správně CČSH) je popsána činnost spolku Čechoslovák, Chrámového sboru, Dorostu mládeže, Nedělní školy a Jednoty mládeže v náboženské obci.

V páté kapitole je uveden popis Husova sboru v Hodolanech od jeho výstavby po současnou podobu. Na straně 27 pak najde pozorný čtenář dvakrát nezvyklé slovo popelnice, namísto běžně užívaného slova urna při popisu řešení ukládání urn ve sboru. Na téže straně je rovněž uvedeno plynové otáčení sboru, vhodnější by bylo

uvést plynové vytápění. Dále je konstatováno, že Husův sbor v Olomouci-Hodolanech je funkcionalistickou stavbou s bočním krytým schodištěm a nedostavěnou věží. Nedostavěná věž je zřejmá při každém pohledu na sbor a je velká škoda, že věž nebyla dostavěna o zvonové patro a nebyla osazena zvonem. Podobně tomu bylo i u diecézního Husova sboru, kde sice na přímý požadavek dr. K. Farského v roce 1925 byla dodatečně do projektu zakomponována kostelní věž, avšak bez zvonového patra. A tak oba olomoucké sbory nesoucí jméno prvního patriarchy naší církve jsou němé, bez zvonů, stejně tak i filiální sbor Prokopa Holého v Olomouci-Černovíře, který je z důvodu opakovaného poškození povodněmi pro nedostatek finančních prostředků na opravy a rekonstrukci již řadu let uzavřen. Doufáme, že ne navždy.

V závěru publikace je uveden seznam použité literatury a pramenů. Publikaci doplňuje několik ne zrovna zdařilých fotografií (s výjimkou přebalu), u kterých mnohdy chybí jakýkoliv popis (např. na straně 6 a 9), pod fotografií na straně 32 je v popisu uvedena rada starších v Olomouci-Hodolanech 2007 při 80. výročí sboru, na které je však i slovenský biskup ThDr. Jan Hradil, ThD. Že by byl členem rady starších v Hodolanech se mi nechce jaksí věřit. Tyto připomínky však nikterak nesnižují snahu autorky o co nejvyšší úroveň celé publikace.

Na závěr si dovoluji citovat známé přísloví: Když dělají dva totéž, není to totéž. Zatímco publikace B. Kaňáka Olomouc Husův sbor je na vysoké profesionální úrovni, publikace I. Šindlářové Husův sbor Olomouc-Hodolany je ne zrovna podařeným pokusem o analogický popis sboru v Olomouci-Hodolanech. Pro NO by bylo zajisté přínosnější, kdyby se v tomto případě obrátila na PhDr. et Mgr. Bohdana Kaňáka, Ph.D., ředitele Státního okresního archivu Olomouc, který je navíc i předsedou historické sekce naukového výboru naší církve.

Pavel Hýbl

K DISKUSI O SMĚŘOVÁNÍ CÍRKVE

Nejsem „psavec“, ale poměrně rozsáhlý článek bratra Pavla Hýbla ze Šumperka „Kam kráčí Církev československá husitská“ uveřejněný v šestém, sedmém a osmém čísle Českého zápasu mě přiměl zasednout k počítači a na článek reagovat. Je to vynikající článek, kterému se dá vytknout snad jen jediná věc: Neměl by se jmenovat Kam kráčí Církev československá husitská, ale Jak definitivně zlikvidovat naši církev. Jímá mě skutečně hrůza, že by u nezávislé externí firmy byl objednan personální audit, tedy že by draze placení (samozřejmě z prostředků vybraných od příslušníků) nevěřící posuzovali práci našich duchovních a prakticky rozhodovali o tom, kde farář má být a kde nikoliv. Místo toho, abychom naše skromné prostředky efektivně použili na alespoň nejnutnější opravy našich sborů a dalších nemovitostí, raději si zaplatíme drahé soudní znalecké posudky. Naše sbory budou chátrat sice daleko rychleji, než je tomu dnes, ale to chátrání budeme mít přesně analyzováno, popsáno a zaevidováno a dokonce opatřeno razítkem soudního znalce. Činnost věřících bude posuzována podle toho, zda budou mít zaplacené členské příspěvky a budou mít dostatek „čárek“ za účast na bohoslužbách (ti starší jsou na to zvyklí z ROH, takže jim to jen připomene léta před rokem 1989), ale jinak bude úplně jedno, jak žijí a jak se chovají. Stejně

tak duchovním bude předepsáno oblečení a bude úplně jedno, zda svými skutky svědčí o Kristu či nikoliv. Hlavně, že budou vypadat jako bankovní úředníci či tzv. špičkoví manažeři. A tak dál, zkrátka tuhý byrokratický centralismus, možná by se dalo říct tuhý byrokratický demokratický centralismus, kde to „demokratický“ znamená, že jednou za čas mohou zvolit předem ze shora prokádrované a schválené funkcionáře, ale jinak musím mlčet a platit. A vše bude rozškatlukováno, přesně popsáno a běda tomu, kdo uplatní vlastní rozum. Vždyť přece v náboženských obcích jsou všichni diletanty a líní nevzdělanci, a proto je musí geniální členové diecézní či jiné rady nebo úřadu vodit za ručičku.

Chybí už jen maličkost: vypustit z našich řádů klausuli o svobodě svě-

domí a zavést klausuli o neomylnosti patriarchy či rovnou přijmout papeže za hlavu církve a zavést institut exkomunikace. Možná by se také hodilo zavést odpustky, to by zcela jistě zvýšilo příjmy církve. Pokud se naše církev vydá cestou, jak navrhuje bratr Pavel Hýbl, zcela jistě k tomu spíše dříve než později dojde. Bude (snad) fungující organizací, ale zcela jistě nebude církví a už vůbec nebude církví ani husitskou, ani Kristovou.

Jistě, v naší církvi je mnoho ekonomických, organizačních i hospodářských nepořádků, které je nutné řešit a odstraňovat. Ale ekonomika, organizace i hospodářství jsou pouze prostředkem, nikoliv cílem. Pokud se naším cílem stane perfektní byrokracie s množstvím přesně vyplněných formulářů, nejsme a nemůžeme být křesťany. *Dokončení na str. 4*

Zvěstník ve Zlíně

Letos vychází už popáté Zvěstník – ročenka Církve československé husitské ve Zlíně. Tentokrát je působnost Zvěstníku rozšířena na celý vikariát Východní Morava. Hlavní tíhu nese redaktor Marcel Sladkowski, který oslovil pěknou řádku přispěvatelů a sám se také autorsky na této brožurce podílí. Každoročně věnuje velký prostor rozhovoru s některou osobností; letos je jí vikárka Jana Chaloupková. Nebylo zapomenuto ani na výročí církve. Jednotlivé články jsou doplněny barevnými fotografiemi. O grafické zpracování a tisk brožury se zasloužil Pavel Pospíšil. Rozsah 50 stránek malého formátu je právě tak vhodný pro dnešního netrpělivého čtenáře. Zlínský Zvěstník jistě stojí za přečtení. Je to ojedinelá aktivita, která vybízí k následování.

(RAV)

ZPRÁVY

Májové pobožnosti v Rokycanech se konají v modlitebně evangelického sboru každý čtvrtek v 16.30 h.

Káží:

- * 6. května sestra Petra Vítková
  - * 13. května ThDr. Radoslav Hobza
  - * 20. května Ing. Jan Talán (JB)
  - * 27. května Mgr. Jitka Wendlíková
- Bohoslužby o svatodušních svátcích:
- * 23. května - Hod Boží svatodušní v 7.45 h
  - * 24. května - Pondělí svatodušní v 16.30 h

(rst)

Katedra biblistiky na Husitské teologické fakultě UK srdečně zve na konvokační přednášku prof. Zdeňka Sázavy "Novozákonní obraz církve v pojetí Lukášově".

Přednáška se koná 12. května v 16 h v budově fakulty.

Dr. Jiří Beneš,
vedoucí katedry biblistiky

V úterý 11. května v 18 h v Lutherově síni při chrámu sv. Michala v Jirchářích na Novém Městě pražském se bude konat prezentace DIVOKÁ TANZANIE A JEJÍ LID.

O své rodné zemi, jejích obyvatelích a náboženství vypráví Paul Mshana, člen Církevního sboru ECAV v Praze.

(red)

"Etické konzumentství, udržitelná spotřeba a veřejné zakázky jako nástroj změny" je téma přednášky, kterou pořádá Ekumenická akademie Praha ve spolupráci s náboženskou obcí Praha 6-Břevnov 19. května od 10.00 do 16.00 h. Etické nákupy a udržitelná spotřeba jsou důležitým tématem ve stále více globalizovaném světě. Téma bude nahlíženo z perspektivy odpovědnosti firem i jednotlivců, možnosti zapojení se do etického spotřebování, seznámení s některými koncepty u nás i ve světě.

(EA)

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve na besedu na téma "Jsou zvyky a tradice domorodců deštného pralesa brzdou či přínosem jejich rozvoje?" Úvodní slovo přednese Jacques Célestin Moliba Bankanza,

PhD., z Ústavu fyziky atmosféry AV ČR. Beseda se koná v úterý 11. května od 17.30 h v Komunitním centru Armády spásy v Praze 5, Lidická 18a.

(jNe)

Srdečně zveme na setkání věnované biblické teologii, které se koná v modlitebně v Hradci Králové 24. května od 9 h.

V rámci tohoto setkání promluví Jiří Lukeš, ThD. na téma "Štěpánova řeč ve Skutcích apoštolských".

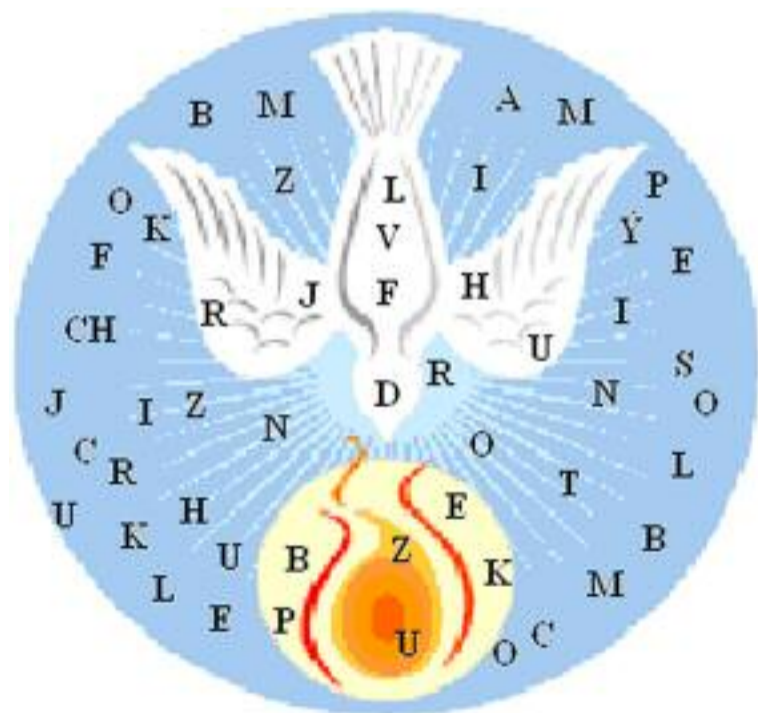
(no)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

VAŠE SRDCE SE ZARADUJE

„V onen den se mě nebudete již na nic ptát,“ říká Ježíš (J 16,23).

Pokud si z obrázku vyškrtáte všechna písmena, která se v něm vyskytují více než jednou, ze zbylých písmenek již určitě snadno poskládáte dvě slova tajenky, jež vám prozradí, čím příchod Ježíš učedníkům oznamuje.

(Řešení z minulého čísla: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přimluvece k vám nepřijde.)

Jana Krajčířiková

EKUMENY

PŘEDVOLEBNÍ INICIATIVA ČCE

Představitelé Českobratrské církve evangelické poslali předsedům relevantních politických stran (mimo komunistů) pozvánku k předvolebním rozhovorům. Chtějí se zástupci politických stran diskutovat o těchto tématech:

1. Role věřících a církvi jako významné části společnosti z pohledu politických stran;
2. Řešení vztahu církvi a státu – otázka majetkového narovnání, budoucího modelu soužití, odluka církvi a státu, jiné modely a návrhy řešení;
3. Otázka výchovy, rodiny, vztahů mezi lidmi, priorit, jakou jí dávají a principy, na základě kterých ji budou prezentovat, případně řešit;
4. Korupce – jak tento celospolečenský problém řešit, co politické subjekty v této oblasti učinily dosud, jaká další opatření v této oblasti plánují.

Náměstek synodního seniora Českobratrské církve evangelické
Mgr. Pavel Kašpar

VYJÁDRĚNÍ SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ K PODPISU ODZBROJOVACÍ SMLOUVY MEZI RUSKEM A SPOJENÝMI STÁTY

Podpis odzbrojovací smlouvy mezi USA a Ruskem je zprávou, kterou Světová rada církvi dlouho očekávala: dosažení dohody o jaderných zbraních mezi dvěma nejzbrojenějšími mocnostmi na světě. Vnímáme to jako znamení vedoucí k ustavení udržitelného a spravedlivého míru ve světě. Obě vlády prodaly spíše skromné snížení počtu nejničivějších zbraní, kterými disponují. Velmi nadějný je ale vzájemný souhlas k větší otevřenosti a transparentnosti týkající se jaderných zbraní. Pokud světové mocnosti budou jednat o jaderných zbraních s větší otevřeností a transparentností, věříme, že také budou schopny řešit řadu problémů souvisejících s jadernými zbraněmi. Vzájemná důvěra mezi nimi může připravit cestu k hlubším škrtům v jejich stále obrovských jaderných arzenálech. Znamení nové otevřenosti je obzvlášť nyní vítané, protože šance na další podobný úspěch je blízko. Prakticky všechny vlády se sejdou příští měsíc na půdě OSN na Revizní konferenci stran Smlouvy o nešíření jaderných zbraní, což je nejvýznamnější odzbrojovací smlouva všech dob. Jak se v září shodlo vedení Světové rady církvi: "transparentnost je uskutečnitelná, nezbytná a již dlouho očekávaná" a velice potřebná. Modlíme se za vlády, aby měly odvahu a vůli následovat tento důležitý vývoj.

Rev. Dr. Olav Fykse Tveit
generální tajemník Světové rady církvi

K DISKUSI O SMĚŘOVÁNÍ...

Dokončení ze str. 3
řanskou církvi.

Je iluzorní si myslet, že pokud dáme do vzorného pořádku materiální stránku života církve, přivede to do církve nové mladé příslušníky. Svoboda, kterou má každý člověk, je dar od Hospodina. A v první řadě Hospodinu je každý člověk odpovědný, jak s tímto darem naloží. Ti, kteří neunesou tíhu tohoto daru a dobrovolně se ho vzdají (tedy jinými slovy ho zahodí), půjdou raději k Římskokatolické církvi či k některé sektě, která jim nabídne výměnou za absolutní poslušnost vůči církevní hierarchii (tedy lidem) věčnou spásu. Ti, kteří hledají divadlo nebo příslušnost k církvi je pro ně módní či snobskou záležitostí, ti také půjdou k jiné mocné a bohaté církvi. A ti, kteří se ptají v první řadě Hospodina, a ne lidí, co mají činit, a hledají společenství podobně smýšlejících lidí, kteří by jim pomohli hledat tu, sice těžkou a složitou, ale správnou cestu, ti se naší budoucí církvi budou vyhýbat ještě větším obloukem.

Kam tedy má kráčet naše církev? Přece k Hospodinu. Předepisuje nám Hospodin, jak se máme oblékat, jaké máme vyplňovat tabulky, jaké máme mít výkazy atd. atd.? Hospodin od nás přece chce, abychom prostřednictvím služby ostatním lidem sloužili jemu. Abychom sami ze své svobodné vůle konali dobro a abychom v konkrétní situaci, na konkrétním místě a v konkrétním čase dovedli rozpoznat, co je

dobré a co zlé. Abychom dokázali vždy a všude správně aplikovat deset jednoduchých příkazání. Direktivy, nařízení, rozkazy, příkazy a do posledního detailu vypracované návody jsou možná (velmi zřídka) nutné a potřebné, rozhodně ale nejsou cestou k Hospodinu, jsou jen nouzovým řešením pro daný okamžik. Hospodin stvořil každého člověka jako originál, jako neopakovatelného a jedinečného jedince. A církve je společenství lidí. Lidí, kteří chtějí společně hledat cestu k Hospodinu a v tomto hledání pomáhat sobě i druhým. Sebelepší oblek neudělá z gaunera dobrého člověka a Ježíš je tam, kde se shromáždí dva nebo tři v jeho jménu, nikoliv tam, kde je uklizeno. Tím rozhodně nechci říct, že bychom měli žít jako chuťata. Ale snad vysokoškolsky vzdělání dospělí duchovní vědí, jak se kde mají chovat a oblékat. A pokud udělají chybu, to se stane občas každému, tak snad stačí přátelské a taktické upozornění a není nutné kvůli tomu sepisovat další a další řady a předpisy. Pokud chceme získat do naší církve nové mladé příslušníky, musíme být především věrohodní, přesvědčovat skutky a každodenním životem, nikoliv frázemi, skvělým oblečením, skvělými marketingovými tahy nebo reklamou, či snad dokonce lži. Nesmíme se snažit být obchodníky s Hospodinem, ale jeho dětmi.

Ilja Procházka,
náboženská obec Řičany

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@csh.cz
Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9